

Neboli..... Kijocera □ □ , jak nazval náš cíl pro čtvteční výšlap Brtník.

Páč prostě nebyl schopnej zapamatovat si název Kozubová, když se bádalo nad mapou, kam se ve čtvrtek vyrazí. Dopoledne to bylo jasný. Po snídani vyrazíme za Dennyky a Koněvem, ať si čokle zařaděj. A pak přijde na řadu výlet. Vy teda bohužel od tohodle dne budete téměř bez fotek, protože to už se technika zbláznila docela.

*Jediná fotka asi z milionu z
toho dne*

Bohatýrská snídaně jako vždy, pak kávička a trocha klábosení a pak už Peťa šla zabalit. Jela totiž ten den domů. Stejně jako právě Dennyky, která se s kámoškama rozhodla si pobyt v příšerný chatičce zkrátit a místo toho vyrazit na Slovač. I proto jsme se tenhle den vypravili nejdřív za nima. Abychom je ještě zastihli a čokle se mohli podružit.

A že se teda podružili. Nejdřív teda enem Rumíček a Cuprumka, který šli za Koněvem do chatičky. Tali totiž odjela s páníkem zpátky. Protože..... no protože sem pako a zapomněla jsem na pokoji dárečky pro Dennyky a on byl tak hodnej, že pro to jel. Ono to asi bylo i lepší, protože kdyby do chatičky, která byla v dost neútěšeným technickým stavu přišla navíc Tali,

měli by asi o demolici postaráno ☐☐ . Takhle tam napochodovalo pouze inteligentní zrzavý komando a tak zůstala stát. Rumoušek byl nadšen, že může dělat inspekci a zvizitíroval to tam pořádně. Koněf byla radostná, že za ní přišla návštěva a občas se nenápadně seznamovala s Cuprumkou, ke který měla velikou úctu. A já byla ráda, že můžu ještě jednou holkám poděkovat za tu mastičku, kterou mě den nahoře na hřebeni zachránily.

Pak jsme vyrazili ven a šli k vodě, ať si můžou čokle zařádit pořádně. To už akorát přijel zpátky Brtník a tak jsme byli komplet a u říčky to ohařiska pořádně rozbalili. Bylo jasně vidět, že Koněf i Rumíček jsou příbuzní. Rumíčkův tatíček je Koněvovi dědečkem a je to příšernej vodník. A tihle dva to po něm zdědili dokonale. Ovšem Tali se s tím taky nemazala. Lítal tam spolu s Koněvem jako magoři. Aby si to mohla užít i Cuprum, šla s ní Peťa kousek stranou. Tři tři mezitím rozbouřili hladinu říčky dokonale. Rumíček jako inteligentní pán udělal navíc velkonález v podobě nádhernýho kusu dřeva. Přinesl Brtníkovi zpod jezu "zdřevěnělýho" hada. Fakt krása. Řádilo se značnou dobu, Tali s Koněvem si taky stříhly jednu krátku honičku o klacek a pak už jsme se vraceli. Dennyky šla balit a my vyráželi na ten výlet.

V podstatě ze stejného místa jako včera na Severku a taky po modrý, ale na úplně opačnou stranu kopců. A byla to - jako každé den tady - moc fajn trasa. Jasně, jasně, že se stoupalo, ale nebylo to vražedný. Minimálně zpočátku ne. Za Dolní Lomnou, v místě, kde se pořádají vozatajské závody, se cesta lehce zanořila do lesa a mírně stoupala. Čokle si spokojeně pobíhali a my si povídali. Minuli jsme turistický přístřešek a zanořili se hloubš do lesa. Sem tam přešli nějakéj ten potůček, kde se čoklidi mohli osvěžit. Minuli jsme i pár stavení v lese a po stoupaní se otevřela cesta k resortu Nová Polana.

A za ním na nás čekalo pěkný stoupaníčko lesní kamenitou cestou. Tam jsem zkoušela, jak by fungoval můj nápad, jak Cuprumce, která se doma na vycházkách nudí, zpestřit venčení tím, že se jí třeba schová nějaká dobrůtka a ona si ji bude hledat. Bavilo ji to velice. Vysápali jsme se hore a došli k plácku na kterým stál posed. A tak šel Brtník pozlobit ohařiska tím, že na ten posed vylezl. A lezl tam i kdo? I Rumíček. Takže jsem ho pak musela sundavat, aby si nezlámal haxny. Tali nelezla nikam, Tali nadávala na celý kolo, že nikdo nemá nikam lézt, že všichni maj bejt dole. Cuprum naopak nadávala Tali, ať neřve a drží hubu. My poté nadávali těm dvěma, že hubu maj držet obě ☐☐ . A šlo se dál. Vyšli jsme na krásnou mýtinu ve stráni, kde jsem narazila na plácek s ostružinama a ubytovala se tam. A přizvala i Taliprtku, protože

ona je taky miluje. Bylo tam moc hezky, vysoká tráva v prostoru uzavřeném stromama a ty ostružiny. Paráda. O kousek dál jsme se na chvíli s Peťou zastavily ve stínu malých bříz. Cuprum tam s sebou spokojeně flákla do pažitů a začala dělat žížalky a labužnický si u toho mručet. Vedle nás si na pauzičku sedly mamka s dcerou a já dumala, kde že jsem je to už viděla. Až jejich úsměvy, když se koukaly na ohařiska mi to připomněly. To jsou ty dvě dámy, který obdivovaly včera na zastávce při čekání na autobus naše čoklidy.

Za mýtinou jsme opustili modrou značku a vydali se po zelený. A pěěěkně do krpálu. Cesta tady hodně připomínala tu, kterou jde člověk na Milešovku, tak jsme zkonstatovali, že to jsme nemuseli cestovat pět hodin, abychom tudy šli ☐ . Stoupání je to teda vydatný a poměrně i táhlý, takže jsem byla ráda, když jsme se konečně octli skorem nahoře a otevřela se pod námi další louka - respektive tedy sjezdovka. Ale to je jedno, teď v létě je to louka a hezká. Vzhledem k tomu, že na kládách složených u cesty seděl pár a svačil, nenechali jsme Tali, která se tam rozradostněně proháněla, moc velkou volnost, aby ti dva o tu sváču nakonec nepřišli ☐ .

To už nás čekalo jen pár posledních metrů auuuž jsme byli u hotelu Kozubová. Měli jsme štěstí, že v ten moment nám počasí přálo, protože ani tady nesmí psi dovnitř. Tak šel Brtník objednávat a já pak ohaříkům dovnitř pro trochu tý vody. Dali jsme si pivíčko a obídek a bylo dobře. Když jsme platili, vzala jsem si zase Cuprumku na starost, aby Peťa mohla jít zaplatit dovnitř. A už to bylo o mnoho lepší, ani neprotestovala a hezky jsme spolu chodily a povídali si. Ohařici měli mezitím volno a Tali se disciplinovaně držela poblíž. Když se Brtník s Peťou vrátili, přicházeli akorát další turisté a měli s sebou hezkou fenku čuvače. Aby Tali nešla otravovat a nezpůsobila svou rozjařeností nějaký překvápko, přivolala jsem ji a cvakla na vodítko. Peťa se pak s Cuprumkou ještě šla podívat na rozhlednu a my tam na ní počkali. A já ke svý nelibosti zjistila, že nám opět vyhrožuje bouřka do zad.

Vraceli jsme se stejnou cestou. Nikde už nikdo nesvačil, tak si Tali mohla proběhat loukou a když jsme pak zašli do lesa vytáhla jsem ohaříkům na chvíli, k jejich velké radosti i balonky. Cesta zpátky bývá většinou mnohem rychlejší a tak to pochopitelně netrvalo dlouho a došli jsme na onu mýtinu. Mohly jsme si tak s Tali utrhout pár dalších ostružin a že tam teda byly. Mňam, mňam. Pod mýtinou jsme zase zapluli do lesa a Peťa si tam sešla o kousek níž na lesní pěšinku, kde si rázovaly spolu s Cuprum. Sesvištěli jsme dolů k Nový Polaně, kde jsme se potkali s dvojicí v majetku hasounů. A měli je kupodivu na volno. Cvakli si je na

vodítka, až když uviděli nás. My si přivolali ohaříky a dali jim volno o kousek dál, kde se mohli napít z pramínku vytékajícího ze stráně.

A pak už to pěkně odsejpalo. V posledním úseku těsně nad vesnicí došlo ke dvěma "zádrhelům". Nejdřív se o to postarala Tali, která byla a ve vteřině mi zmizela ze zorného pole. Krapet ve mě hrklo, ale byla celou dobu tak hodná, že jsem to hrknutí okřikla a pískla na píšťalku. Poslušně se zjevila na cestě. Vylezla z trávy, kde si trhala ostružiny ☐ . O ten druhý zádrhel jsem se postarala já, když jdu, jdu a najednou nejdu a dělám opět ramadán. Unavenýmu kotníku už to asi přišlo nějak moc nebo co, a povolil. Značně nečekaně, tohle neznám. Shodli jsme se všichni na tom, že jsem ovšem padala tak jako zpomaleně. Myslela jsem, že to tak připadalo jen mně, že to byl jen dojem, ale bylo to tak podle všeho i ve skutečnosti. Někdo mě asi ve vzduchu kapek zbrzdil, jinak bych si bejvala ty kolena rozsekala na tom kamení pěkně. Takhle jsem si je jen narazila. Sice tak, že bolí ještě dneska, když si na ně mám kleknout, ale jinak cajk. Ani jsem moc nekulhala. Sešli jsme do Lomné a ještě si tam zašli na kávičku a dortík. Ta cukrárna bývala prý vyhlášená. Už je to asi kapek minulost, protože to, co tam předvedla ta obsluha, s tím by se za hranicema Lomný asi neuživil ☐ ☐ ☐ . Ale kafe bylo dobrý. Když nic jiného, posloužilo to Cuprumce opět jako výcviková chvilka, když jsem si ji tam nechala, aby si Peťa mohla jít objednat. Zaprotestovala jen jednou a pak už ani nepípla. No, myslím, že pak byla ráda, že už se nás zbavila a jela s paničkou domů, když furt vymýšlím nějaký protivenství světa ☐ ☐ .

Odvezli jsme Peťu na nádraží a protože už byl čas večeře v penzionu, tak jsme se s ní rozloučili a mazali zpátky, ať na nás pan domácí nemusí pořád s tou večeří čekat.